

Redactare: Eva Sărășan
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRUGĂ, LIVIU

Jurnalul unui căpcăun român : (literatură aberantastică) / Liviu Drugă. -

Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3151-0

821.135.1

LIVIU DRUGĂ

jurnalul unui căpcăun român

(literatură aberantastică)

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Editura Paralela 45

Cuprins

Câteva explicații	11
28 aprilie – Ștreangul lui Vivienne. Lupta cu romanul.....	15
29 aprilie – Coadă la muzică proaspătă. Codruț care pretinde că bunicul lui a fost greier înainte de Revoluție	17
30 aprilie – Petrecerea din veceul de la Gara de Nord. Cântecul Rododendronului. Tanti Penelopa angajată la domnul Tolomacu.....	20
1 mai – Îvelit în iaurt. Gânduri despre roman. „Zaiafetul curvei“ de pe Aleea Gargamela	36
2 mai – Renata secretară, o harpie sexy și violentă. Sarcină de serviciu: să recuperez idei de afaceri și sentimente.....	39
3 mai – Maimuțele vor să îl sune pe Domnul. Citit din Ultima zonă erogenă din lume	46
4 mai – Filme de duzină. Hrănit maimuțicile din cămară	48
5 mai – Promisiunea făcută maimuțicilor. Știri TV: Curul gol nu e pentru poeți	49

6 mai – Apare Vuț în viața mea	50
7 mai – Demisia. „O sumă mare de bani“. Michelangelo Sex Schimbătorul.	52
8 mai – Mai multe despre Vuț. Orgasmofioni buni și orgasmofioni toxici. Ce protejează de fapt Pământul.	57
9 mai – Sodomizarea Prim-ministrului. Parfumul „Stai jos, nota 4!“. Delir la TV și pe Facebook	62
10 mai – Netrebnici politico-sexuali. Orgii pe stradă. Literatura de la Bosonul Vesel. Frizerul Serafic. Bucătarul lunetist. Polițistul „Găleată“. Cel care știe toată tencuiala lumii pe dinafară. 10 minute de rut în cartier.....	64
11 mai – „Se face politică cu orificiile, domnule dragă“. O scrisoare de la Vuț. Festivalul „Dialoguri în unghi drept“. Puiul de balenă zburătoare	90
12 mai – Nuțu și bunicul lui. În Virgula vie. Târgul de umbre... ..	92
13 mai – Domnul Coșa. Examen din poezia lui Gellu Naum. Limba româna pentru urși polari.....	105
14 mai – YHWH, soțul meu ghinionist. Numele adevărat al lui Vuț.....	111
15 mai – Vuț pleacă după orgasmofioni proaspeți. Scriitorul Petru nu înțelege ce scrie. Cum a ajuns el personajul „Ciripel Păsăreanu“	115
16 mai – Studenta Aserehe. Domnișoara Akedia. Tanti Penelopa are o problemă în perete.	125
17 mai – Vorbit cu Renata la telefon, în sfârșit. Început de negociere. Telefonul urmărit de creștini. Liviu Drugă la radio ..	135

18-20 mai – Autobuzul cu pinguini imperiali. Înghețata cu marijuana. Valiza vorbitoare Chiralina	139
21 mai – „L-am furat pe Liviu Drugă“	145
22 mai – Plăcinte de la tanti Paulina. Lecturi diverse	148
22-28 mai – Hubloul din Bosonul Vesel. Lilian se întoarce. Titu Maiorescu și Mihai Eminescu.....	151
29 mai – Castrarea chimică a demnitarilor. Sandy-Prezumtivu Gârlă face chef în cartier	162
30 mai – Viviene, pustnicul gigolo	166
31 mai – Transformările Renatei. Castrare în direct. Scrisoare de la Nuțu. Inacceptabila propunere. „Mai presus de mine, Dumnezeuul vostru“. Decizia plecării	174
1 iunie – Pregătiri de plecare. „Clanul Căpcăunilor Puri“. O mint pe mama. Aserehe șantajează iar. Incestul. Haos în țară	204

28 aprilie – Ștreangul lui Viviane. Lupta cu romanul

Viviane își aranjează meticulos ștreangul pe bara ruginită prinsă de tavanul balconului, la etajul 10, în blocul de vizavi. Eu locuiesc tot la 10, deci o văd perfect de la masa la care scriu. E senin, miroase a pământ reavăn, vântul mișcă ușor perdeaua în dreptul gemului deschis.

Sunt rupt de oboseală, romanul este un haos, m-am lăsat prea ușor furat de prea multe idei-portițe pe care nu ar fi trebuit să le deschid. Am știut mereu că nu e bine să mă abat de la plan, dar fascinația necunoscutului a fost prea mare. Cu greu am reușit în ultima vreme să îmi strunesc imaginația asta nenorocită. Poate și datorită acestui lucru, în ultimele trei săptămâni am lucrat constant, scriind chiar și câte 6-8 ore pe zi, după serviciu, uneori și în weekend-uri, când am ajuns și la 12 ore. Conflictul dintre imaginație și strunirea ei prin scris se poate transforma uneori în ceva greu de controlat. Trebuie să mă opresc, să mă decuplez o vreme de la detalii, să uit poveștile care mă atrag dincolo de portițe și să mă concentrez la acțiunea principală.

Am început romanul în urmă cu cinci ani și am construit la el pe sărite, pentru că serviciul m-a distras și m-a secătuit, indiferent câte strategii de concentrare am încercat. Știu: unii pot scrie și bătuți, eu nu. Acum însă, când aproape toate episoadele sunt fixate și peste trei sferturi din roman e scris, m-am decis să iau o pauză. Sigur va trebui să mai lucrez la unele pasaje, iar pe altele să le scot. Am mai luat o pauză de aproape un an, imediat după ce am cunoscut-o pe iubita mea. Nu am făcut nimic în perioada aia, stăteam doar cu ea după ce veneam amândoi de la serviciu. Abia așteptam să ajung acasă, așa cum până atunci abia așteptam să mă întorc să scriu la roman. În weekenduri băteam amândoi la pas Bucureștiul prin locuri, se înțelege, mai puțin aglomerate.

La oboseala asta se mai adaugă și sentimentul că lucruri mai puțin obișnuite se vor întâmpla în viitorul foarte apropiat. Abandonez romanul, dar nici nu vreau să îmi pierd exercițiul scrisului, așa că voi încerca să țin un jurnal. Nu știu ce o să iasă, nu am crezut niciodată că voi avea un jurnal. Chiar mi s-a părut o tâmpenie.

Nu mă gândesc la publicarea lui, romanul rămâne ținta mea. În România există puțini scriitori căpcăuni, dar numărul oamenilor care scriu literatură este uriaș. Oamenii scriu mult și prost despre o lume mohorâtă și frământată de nimicuri. Iar asta nu doar în România.

Mă întorc la Viviane și la ștreangul ei. Între timp și-a pus ochelarii de soare și s-a urcat pe scaun. Sfoara e albă și groasă, atât de groasă în comparație cu gâtul ei delicat. Poartă o rochie subțire, albă, fără mâneci și puțin trecută peste genunchi. Albul îi pune în valoare bronzul natural, merge aproape în fiecare săptămână la plajă, pe munte.

Știu ce gândește acum. Așteaptă, ca de obicei, să o sun și să îi spun în cuvinte frumoase că e păcat, că viața e frumoasă. Pot

să văd cum în buzunarul drept, întinzându-i anapoda rochia, îi atârână *smartphone*-ul scump, cumpărat săptămâna trecută. N-am nici un chef să o sun, știe că mă uit la ea de aici, din sufragerie. Știe că știu că știe... Se uită spre geamul meu, își trece ca din întâmplare mâna dreaptă peste buzunarul cu telefonul. Dă din picior nervoasă și, mimând o profundă stăpânire de sine, își întinde delicat cu arătătorul de la cealaltă mână sprâncenele frumos arcuite. Mă enervează penibilul ei... O sun.

...

În timp ce căutam telefonul pe sub hârtiile de pe birou, s-a hotărât să renunțe. Ca de obicei. Și-a dat jos ștreangul de la gât, și-a scos cu greu chiloții cu mâna stângă, ținându-se cu dreapta de balustrada balconului, ca să nu alunece de pe scaun, și i-a lăsat, cu o față scârbită, să cadă peste plopii din fața blocului. De vreo lună – deși îi aruncă de mai mult timp –, a descoperit în azvârlitul chiloților peste balcon un gest simbolic al sinuciderii, dar și al dezgustului față de persoanele care nu îi bagă în seamă pornirile autodistructive din care face un spectacol ieftin. Și trist. Nu mă îndoiesc că sunt primul pe lista celor care o scârbesc prin lipsa de atenție, deși eu mă interesez cel mai mult de soarta ei. Sau a lui.

Gata, asta a fost prima însemnare. Cam scurtă. Măine cred că o să scriu mai mult: mă duc să cumpăr muzică proaspătă.

29 aprilie – Coadă la muzică proaspătă. Codruț care pretinde că bunicul lui a fost greier înainte de Revoluție

De două săptămâni toată lumea din cartier vorbește extaziată despre asta. S-a auzit că bagă muzică proaspătă la magazinul din colț. Îl numesc și eu așa, „din colț“, deși e la aproape un kilometru

de casă. Acolo este singurul loc din cartier unde se aduce marfă din asta. Știam că o să fie bătaie pe ea, dar nici așa... Pe la 9 seara, după obiceiul locului, m-am dus să-mi las pantofii la rând, în fața ușii magazinului. Nu erau mai mult de zece-cincisprezece perechi înaintea mea. Când, la 5 dimineața, m-am întors la coadă, șirul de pantofi ocolise blocul, trecuse de atelierul de pictură al lui Grigore „Umbră de șiret” și aproape ajunsese la școala generală din apropiere.

Oameni și căpcăuni, în loc să fie așezați la coadă unde își lăsa-seră fiecare pantofii, stăteau desculți și cu sticlele goale de plastic în mâini. Cei mai mulți erau adunați lângă mașina cu muzică, din care ieșeau furtunurile groase, dar care nu se întindeau spre ușa magazinului cum ar fi trebuit, ci erau făcute grămadă în spatele mașinii.

Din toată gloata aia de nerăbdători, îți sărea imediat în ochi Codruț, tânărul de 20 de ani care se laudă la toată lumea că bunicul lui a fost greier înainte de Revoluție. Rezemat de un stâlp, încerca să țină în echilibru pe vârful arătătorului o sticlă goală de plastic, de 0.5 litri (cantitatea maximă pe care o poate primi o persoană care stă o tură la coadă) și cânta încet, nebăgat în seamă, *Nessun dorma*.

Deși nu câștigă deloc bine și nici nu provine dintr-o familie cu bani, Codruț își permite să consume muzică proaspătă aproape zilnic, astfel ajungând la 20 ani să cântărească în jur de 180 de kilograme. Muzica proaspătă, în afara efectului sonor-halucigen, mai poate avea și această acțiune secundară asupra unor oameni: armoniile degajate în creier trec în sânge și se transformă în țesuturi adipose.

„Puștiul”, cum mai este poreclit tânărul pentru fața lui de copil-landru, în loc să pronunțe cuvintele ca toată lumea, aproape că le cântă, lucru care se datorează tot consumului excesiv de muzică

lichidă. Și nu cântă rău deloc... De vocea lui se bucură cel mai mult „tușa” Vera. Ei fiind vecini de palier, femeia lasă deseori ușa deschisă la apartament ca să îl audă pe tânărul aflat mai mereu sub influența drogului cum vorbește-cântă la telefon cu prietenii lui tot felul de nimicuri, cu un limbaj plin de vulgarități și înjurături tipice vârstei de 20 de ani, în timp ce ea, zâmbind îngăduitoare, face de mâncare sau stă pe internet.

Cum ziceam, lumea stătea în picioarele goale și cu sticlele în mâini... Toți se uitau la pantofii care, desperecheați, dansau mărunț, călcându-se haotic unul peste altul. Ce se întâmplase? Din joacă sau din răzbunare că nu au găsit ce căutau, niște puștani au spart magazinul noaptea trecută și au vărsat muzica stricată peste pantofii pe care noi îi lăsasem ca să ne știm ordinea la coadă. Obiceiul ăsta cu încălțăminte a apărut de curând la noi în cartier, inspirat de plasele cu sticle de lapte la fel aranjate și îndeplinind același rol în fața magazinelor înainte de '90.

Pantofii o iau razna dacă îi lași în contact cu muzica stricată la o temperatură scăzută, așa cum a fost noaptea trecută. N-aveam cum să mai aflăm unde îi era fiecăruia locul, dar toată lumea își păstra calmul... Am adunat pantofii fără grabă și le-am dat foc în mijlocul intersecției, apoi ne-am apucat să cântăm cântece de tabără în jurul focului. Fiecare a venit cu ce a avut prin casă: chitare, tobe, tobițe, fluieri, pungi de hârtie, câni vibratoare, ghivece, unii au cântat la sticlele de plastic în care aveau de gând să pună muzica proaspătă. Mare chef. Intersecția s-a blocat. Au sosit imediat trupe de polițiști, două TAB-uri de la Armată, un secretar de stat de la Ministerul Afacerilor Interne și Primarul, cu mașina lui cea nouă de 200.000 de euro.

10-15 minute le-au luat autorităților să ordoneze pe un singur rând mulțimea de cumpărători. Apoi a ieșit un TAB de după colțul

unde fusese parcat până atunci și s-a oprit nu departe de magazin. Am înțeles cu toții că acolo urma să se termina coada. Eu am avut noroc și am fost pe la jumătatea ei. Ghinioniştii, adică vreo 150, au înjurat de câteva ori fără aplomb Primăria, Armata și Guvernul și au plecat acasă.

După ce și-au umplut sticlele în magazin, cei mai mulți s-au strâns la vorbă în grupuri-grupulețe, iar cei mai timizi s-au așezat pe bordură, bând cu înghițituri scurte muzică proaspătă.

Am vorbit cu câțiva oameni care mă cunoșteau și am plecat: nu voiam să le stric buna dispoziție care îi cuprinsese pe cei mai mulți dintre ei. N-am să înțeleg niciodată de ce trebuie să se uite așa de agresiv după căpcăuni, ca și când am fi toți la fel de imprevizibili și de mitocani. Recunosc că suntem o specie ciudată, cu bune și cu rele... Parcă oamenii nu ar fi la fel. Acasă am adormit imediat ce m-am întins pe canapea. Am băut puțină muzică și am pus sticluța în frigider. La căpcăuni nu are cine știe ce efect, dar m-am obișnuit să am muzică proaspătă în casă. Iubitei mele nu îi plăcea să bea muzică și foarte bine făcea.

30 aprilie – Petrecerea din veceul de la Gara de Nord. Cântecul Rododendronului. Tanti Penelopa angajată la domnul Tolomacu

De dimineață am găsit un plic albastru băgat pe sub ușă. Lângă numele meu scris de mână era desenat, destul de bine, un pisoar. L-am deschis imediat amuzat. Am crezut că e vreo glumă a puștilor din bloc. Înăuntru am găsit o coală de aceeași culoare cu plicul, acoperită cu un scris frumos de mână:

Am onoarea de a vă invita la
prima mea zi de muncă plătită de la pensionare.

Am obținut postul după mai multe teste și un webcam-interviu,
pe care le-am trecut cu punctaj maxim.

M-aș bucura să fiți alături de mine la acest fericit eveniment.

La preluarea schimbului va participa și angajatorul meu,

Domnul Jan Firicel Tolomacu.

Vă aștept în WC-ul public din Gara de Nord

23 aprilie, ora 22.00.

Nu aduceți nimic, doar bună dispoziție.

Doamna Tanti Penelopa

„Doamna Tanti Penelopa” locuiește la parter, pe scara mea, și are un talent la călcat rufe ieșit din comun. Vin oameni din tot orașul să își lase cămășile la ea. Este notoriu cazul unui domn din Australia care, o dată pe lună, îi trimite prin poștă o cămașă și vine personal să o ia după câteva zile. O îmbracă imediat ce ajunge la tanti acasă, se admiră în oglinda de la baie vreo 10 minute, după care se culcă în cada ei doar cu cămașa pe el. Doarme câte două zile neîntors, astfel încât tanti e nevoită să își facă nevoile prin vecini. După ce se trezește, australianul, care nu rupe o boabă de română, îi sărută protocolar mâna și pleacă numai în cămașă la aeroport. Cămășile lui sunt mai lungi, fiind făcute la comandă, că să nu fie amendat pentru comportament indecent în locuri publice.

Tanti e văduvă, nu vede aproape deloc cu un ochi și ascultă numai muzică clasică, foarte rar jazz. Trăiește din pensie și din laudele primite de la cei cărora le calcă rufe. Nu ia nici un ban pentru

munca ei. „E numai pasiune“, obișnuiește să spună, după care adaugă, fără să respire, că oricum nu are ce face cât timp ascultă muzică. O descriu cu verbe la timpul prezent, dar se pare că situația s-a schimbat începând de ieri.

Dintr-o dată s-a hotărât să se angajeze. A văzut la televizor un peisaj de pe insula norvegiană Værøy a cărei frumusețe a obsedat-o din prima clipă. Nu avea bani de drum, așa că a început să își caute de muncă. Revoluția din '89 a prins-o muncitoare la o fabrică de conserve, iar după doi ani s-a pensionat pe caz de boală: îi sărise un sâmbure de prună în ochi și de atunci trăia între rufe, mașina de călcat și muzica clasică. Fericirea ei potolită, asigurată de pensia mică, s-a sfârșit odată cu documentarul văzut la televizor despre insula norvegiană. Când te prinde pe scări sau în fața blocului îți povestește numai despre cum abia așteaptă să plece și cum își face ea bagajele „așa, mai mult pentru iarnă, că acolo e destul de frigut tot anu', vecine“.

Și acum, ieri, când nimeni nu mai credea că o să se angajeze vreodată, am primit invitația asta. Am plecat spre gară foarte curios și bucuros pentru ea. Mă gândeam că în jumătate de an ar fi putut să își îndeplinească visul și să vadă locurile după care tânjea.

În gară, puțină lume. Puține bagaje. Fețe nelămurite. Oamenii, plus câțiva căpcăuni, parcă atunci căzuseră acolo și nu știau unde aveau să îi ducă trenurile. Ca într-un soi de purgatoriu.

Când am ajuns în fața veceului public, tanti, îmbrăcată cu hainele de mers la biserică în noaptea de Înviere, mi-a făcut veselă cu mâna prin geamul termopan. În spatele ei se afla un grup de unsprezece bărbați care beau din pahare mici de plastic. Domnul Ferent, profesorul universitar, nea Pricop, mecanicul auto, domnul Cucu, fostul antrenor de scrimă, și alții pe care îi cunoșteam mai mult sau mai puțin – toți erau în blugi și în sacouri cu croieli

demodate, majoritatea fiind trecuți de 60 de ani. Nici nu am intrat bine că tanti m-a îmbrățișat, m-a pupat zdravăn pe amândoi obraji și mi-a șoptit la ureche emoționată că bagajul era gata. A mai adăugat că e cam greu, dar nu am dat prea mare importanță cuvintelor ei atunci din cauza înghesuiei.

La măsura de unde, contra unei taxe de 1 leu, primeai peticele din cea mai ieftină și mai subțire hârtie igienică din lume, stătea o femeie uscățivă, nemișcată ca o statuie, cu ochii într-o revistă cu jocuri sudoku, în timp ce, lângă ea, oamenii zumzăiau ca la un vernisaj înaintea discursului inaugural.

Tanti mi-a arătat din cap conspirativ înspre măsura – adică să nu o bag în seamă pe femeia uscățivă – apoi ochii i s-au oprit pe ceasul de pe perete: mai erau 2 minute până la ora 22. M-a luat de mână și m-a prezentat domnului Tolomacu, un tip pe la 50 de ani și 120 de kilograme, cu lănișor de aur la gât și cu tricou negru, mulat, pe care scria cu litere aurii „Vita Plotini“. Bărbatul mi-a strâns ușor mâna, ca o domnișoară de pension, a mormăit ceva și a înghițit un fursec de pe masă, apoi s-a șters cu dosul mâinii la gură.

Când s-a făcut ora 22, murmurul a încetat ca la un semnal și toți ochii s-au fixat pe măsura taxatoarei. Uscățiva s-a ridicat nepăsătoare de pe scaun, a strâns mărunțișul de pe colțul mesei, a aliniat cu grijă bucățele de hârtie igienică și a băgat revista cu sudoku în geantă. Cu privirea fixată înainte, a lăsat fără zgomot pumnul de mărunțiș în palma întinsă a patronului și a zis neutru „Bună seara!“. Imediat atenția vecinilor mei s-a mutat pe tanti Penelopa. Noua angajată s-a uitat spre patron, care, din bărbie, i-a arătat măsura, locul de muncă dorit de ea cu atâta ardoare. Într-o liniște deplină, într-o nefirească liniște și nemișcare a oamenilor adunați la intrarea în veceul public, tanti Penelopa a luat loc pe scaun, care a scârțâit un pic, stricând nițelul magia momentului, a aranjat și ea

delicat, milimetric, din vârful degetelor, hârtia igienică aliniată în teancuri mici, ca și când mai făcuse de nenumărate ori acest lucru, ca și când, detronând-o pe uscățivă, era oarecum de acord cu ordinea stabilită de predecesoare, dar își impunea, cu acel milimetru mai la dreapta, o nouă viziune asupra întregii afaceri.

S-a îndreptat de spate, maiestuoasă, sobră. Pentru tanti Penelopa, centrul lumii era atunci veceul public din Gara de Nord din București. Femeia a întins mâna delicat și, tăind aerul mirosind a urină și detergent ieftin, ne-a indicat ceremonios direcția spre treptele care duc în subsol, unde se află cabinele și pisoarele. Vecinii au început să aplaude. Nea Dinu, instalatorul, și-a vărsat paharul de plastic cu șampanie pe el, uitând că îl are în mână. Tanti s-a înroșit. Domnul Tolomacu a aplaudat și el, mai mult din vârful degetelor. Oamenii s-au scotocit după mărunțiș și au format o coadă în dreptul măsuței. Prețioasă, tanti le dădea bucățele de hârtie igienică, însoțind gestul cu indicație:

— Stânga – femei, dreapta – bărbați, chiar dacă nu era nici o femeie printre invitați. M-am întrebat atunci de ce nu invitase nici o vecină, dar mi-am dat seama că tanti nu avea prea multe prietene prin bloc. Ea era mai mult cu muzica și cu mașina de călcat rufe. De fapt, nu prea avea ce să caute acolo nici o femeie, dar am înțeles asta mai târziu puțin.

În timp ce noua angajată oferea „clienților” indicațiile de rigoare, domnul Tolomacu, din colțul în care rămăsese, dădea aprobator din cap și își împingea în gură cu degetul arătător cornuleț după cornuleț.

Am coborât penultimul. Când am ajuns jos, am descoperit cu mare uimire că între pisoare și cabine se afla o masă lungă cam cât întreaga încăpere, în jur de 7 metri, plină cu mâncare și băutură. Vecinii se aruncaseră deja pe ele. Mirosea puternic a liliac între

pereții acoperiți cu faianță portocalie și verde, nici urmă de miros de urină. După mine, cu mișcări de primadonă, a coborât domnul Tolomacu, sugându-și degetele în căutarea zahărului rămas de la cornulețe. Câțiva vecini au venit și l-au bătut pe umăr, felicitându-l pentru alegerea lui tanti Penelopa. Omul nu a știut cum să reacționeze, dădea din cap ca un robot cu burtă, mișcând mărunț și mut din buzele subțiri. Când intervențiile invitaților au luat sfârșit, patronul a răsuflat ușurat și a intrat cu spatele în prima cabină, de lângă scări, special amenajată pentru el. S-a așezat pe veceul care avea capacul lăsat, după ce și-a tras pantalonii în sus, din dreptul genunchilor, lăsând să se vadă pantofii de lac cu cataramă aurie, asortată, întâmplător, dar de efect, cu auriul cuvintelor de pe tricou. Pe peretele din dreapta al cabinei se afla o etajeră, pe ea, o sticlă de vodcă, două pahare și o cutie din aluminiu cu gheață. Nea Dinu a dat din ușă noroc cu el și l-a pupat delicat pe obraz, ca un ginere pe naș. Surprins de gest, domnul Tolomacu s-a înroșit și, în loc să bea după ce a dat noroc, și-a mai turnat o dată vodcă peste vodca din pahar.

Lumea s-a adaptat repede la mediul deloc obișnuit pentru o petrecere, vorbeau despre orice cu gura plină, trăiau momentul cu mai multă lejeritate. Când m-am apropiat de masă, am văzut că nu doar spațiul era neobișnuit pentru așa „paranghelie”, ci și bufetul „suedez”: cotlet de porc cu portocale, grisine cu prosciutto, crostini cu cremă de măslină și migdale, tartine americane cu roquefort și apio, purceluș de lapte, cotlete de berbecuț cu sos de mentă și alte sofisticări culinare. Whisky de vreo trei feluri, cu vechime de peste 20 ani, șampanie franțuzească, coniac, bere... Bineînțeles că m-am întrebat de unde făcuse rost tanti de bani pentru asemenea dezmaț.

Am schimbat câteva vorbe cu nea Haralambie, care se nime-rise lângă mine. Se bucura că reușise să își bage băiatul în Gară ca